

[Undervisningsministeren.]

til belysning af lovforslaget og skal knytte enkelte bemærkninger til enkelte af ordfører-talerne.

Jeg fik det indtryk af det ærede medlem hr. Henry Christensens tale, at den i virkeligheden var et maskeret nej til dette forslag. Der har lige været afholdt en studenternes rigsdag, hvor mange kendsgerninger er blevet lagt på bordet, men disse kendsgerninger havde åbenbart ikke gjort noget som helst indtryk på det ærede medlem. Han brugte sin sidste vælgermødetale med alle dens klicheer. Jeg synes, hele dette partimæssige krigsudstyr kunne være sparet. Det er et sagligt forslag, der tilstræber en saglig løsning, og vi burde også i dette tilfælde, som sidst forslaget var til behandling, kunne mødes i saglige overvejelser.

Det ærede medlems redegørelse var et nej, et klart nej, til universitetets rektor, der har talt på universiteternes og de højere læreanstalters vegne og anbefalet forslaget, således som det foreligger, til hurtig gennemførelse. Det var et nej til professor Stig Iuul og et nej til samtlige de studerende, således som deres ønsker fik udtryk gennem Danske Studerendes Fællesråd. Det undrer mig en lille smule at høre det ærede medlems tale i dag, da den i toneføring og meget andet syntes at afvige ganske betydeligt fra den tale, han så sent som lørdag aften holdt i Studenterforeningen, hvor vi jo drøftede samme tema.

Det ærede medlem nærede ængstelse for en forøget tilgang til gymnasiet. Det er mit indtryk, at der ikke kan ventes nogen hurtig forskydning her. Der er visse vaner, der bevirker, at en forskydning meget langsomt finder sted, og det ærede medlem skulle jo ud fra sin egen samfundsopfattelse have så megen tillid til den liberale idé, at han måtte mene, at der ville ske en udligning efter behov. Sådan har det jo været indenfor de enkelte fag indtil nu; det sker, at der bliver for mange i et fag, men et år efter er det udlignet, fordi man fra forskellig side har indset, at det ikke nytter at overfylde fag således; det er den liberale orden. Vil det ærede medlem mene, at den ikke kan fungere også på dette område, således at hjemmene tager hensyn til det behov, der er?

Løvrigt ville jeg tro, at man med den erhvervsudvidelse, som ustandselig finder sted, får brug for en stadig tilgang af højt uddannet arbejdskraft, og at der her i landet såvel som andetsteds i stigende grad vil blive brug for mennesker, der har de forudsætninger, som studenter har. Naturligvis har det ærede medlem ret i, at også de praktiske fag må tilgodeses, og at der skal tilstræbes en balance i uddelingen af de legater og lån, der stilles til rådighed.

Det ærede medlem hr. Hvidberg tog positivt på spørgsmålet; man mærkede universitetslærerens bekymring og ansvarsfølelse, men det ærede medlem standsede lidt op foran spørgsmålet om økonomien og var noget ængstelig for, at rekrutteringen af studenter skulle udvides for stærkt udover det nuværende milieu.

Det ærede medlem var også inde på erhvervsarbejdet. Det er efter min mening et lyspunkt, at studenterne selv indser, at erhvervsarbejde i for vid udstrækning er uheldigt. Det gav man også klart udtryk for på studenterrigsdagen. Jeg lagde der mærke til en lille udtalelse af professor Jan Kobbernagel gående ud på, at man måske burde lægge universitetsforelæsningerne således, at de ikke faldt sammen med kontortiden. Det karakteriserer situationen i eet glimt!

Det ærede medlem mente, at der i særlig grad burde tages hensyn til studenter, der savner forsørgere. Med den højtærede formands tilladelse vil jeg gerne kort citere et referat i det ærede medlems eget blad, „Dagens Nyheder“, af den tale, som formanden for det samlede studenterråd ved Københavns universitet, Olav C. Lindegaard, holdt. Han udtalte:

„Kun 7—8 pct. af de studerende bliver forsørgt hjemmefra — resten må finansiere studierne ved lån, legater og erhvervsarbejde, men legaterne „dækker“ kun 4 pct. af alle de studerendes samlede udgifter.“

Og han tilføjede:

„Erhvervsarbejdet medfører overfladiskhed med hensyn til studiet, og det medfører, at vi ikke får tid til deltagelse i det almindelige kulturliv, så at vi slutte- lig alle bliver fagidioter.“

Vi burde stille sådanne midler til rådighed, at erhvervsarbejdet kan trænges gan-